

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.segriatv.cat/ca/turisme/segriatv/destacada/50805/maria-pons-presenta-el-seu-nou-llibre-petits-crim-familiars-i-altres-microrelats/767.html>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Av. del Parc 280
(Espai La Lluna)
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Collectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:

11/03/2025, 19h

Moderadora: Maria Pons

Maria Pons Vidal

Petits **crims** familiars
i altres microrelats

MARIA PONS VIDAL

*Petits **crims** familiars i altres microrelats*

Els Alamús, 1956

Diplomada en relacions laborals i llicenciada en Filologia Romànica (especialitat Francès) per la Universitat de Lleida, de la qual ha estat professora associada. També ha estat funcionària de l'administració catalana. Va començar la seva carrera literària amb el recull de contes *Els perills de ser dona*, guanyador del premi Les Talúries i editat el 1994. D'aleshores, ha publicat quatre novel·les: *Treure la pols* (1997), *Perdré la memòria* (1997), *Fruits prohibits* (2002) i *Ahir vaig obrir els ulls* (2012); un segon llibre de contes, *Sonata per a homes* (1999) i un recull de microrelats, *Petits crims familiars i altres microrelats* (2017). Ha estat col·laboradora esporàdica a Catalunya Ràdio i ha publicat articles als diaris "La Mañana" i "Segre". Ha estat col·laboradora al Consell de redacció de la Revista Ressò de l'Ateneu Popular de Ponent. Actualment publica un article setmanal al diari "Segre".

També ha participat entre altres en la publicació dels llibres: *1793, naixement d'un nou món a l'ombra de la república*, *Jaume Magre en el record*, *Cançons de l'aigua*, *Dones i literatura a Lleida*, *Camins de mar i de sorra* i *Escata de Drac*.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Maria Pons i el dinosaure

Maria Pons Vidal

Petits crims familiars i altres microrelats

Pagès Editors, 163 pàg.

MARISA TORRES BADIA

Un bany d'ironia i subtileza al servei de la microficció

Un dels tombants fonamentals de l'arriscat univers del microrelat és, com palesa *Petits crims familiars i altres microrelats*, el darrer llibre de Maria Pons, l'exercici de la ironia i la intensitat narrativa. De tots és sabut que en el cultiu del microrelat la línia que separa el sublim del banal, de l'absurd o fins i tot del naïf, és més aviat molt prima. Malgrat això, i potser precisament per aquest estímul irresistible, Pons assumeix el risc. A una banda de la frontera, el joc; a l'altra, l'abisme. Com ens adverteix Llorenç Capdevila en el seu pròleg: "El microrelat és com quan en una bona fotografia hi veiem una història completa i complexa. Cada detall ha d'estar estudiat i una paraula o una coma fora de lloc poden esguerrar tot el conjunt". Fent bons aquests jocs de pesos i contrapesos, no hi cap mena de dubte que Pons aconsegueix el seu objectiu: uns microrelats enginyosos, precisos, il·luminats per un humorisme que recorda la tradició lúdica dels anys trenta del passat segle, i en alguns aspectes Ramón Gómez de la Serna. Una bona dosi d'aquesta ironia tan característica de l'autora la trobarem escampada en les seves novel·les, de *Treure la pols* (1995) a *Ahir vaig obrir els ulls* (2012), o en els contes d'*Els perills de ser dona* (Premi Les Talúries, 1994) o *Sonata per a homes* (1999). Maria Pons coneix bé el terreny que trepitja. La búsqueda empatia emocional i les continuades picades d'ullet al lector formen part de les estratègies del gènere, inclòs aquí l'homenatge a la més pura tra-

dició del microrelat llatinoamericà i la icona d'Augusto Monterroso: "Se les donava de ser molt llegit; així doncs, li vaig preguntar si li agradava *El dinosaure* de Monterroso. Em va respondre amb fermesa i tota la seguretat d'aquest món que no li havia agradat gens i que l'hagué de deixar a la meitat" (*Llegit*).

La temàtica del llibre, estructurada en quatre blocs, ressegueix la complexitat de l'existència humana, tot aprofundint en els tòpics i tabús de la moralitat privada: de l'amor i l'enveja al desengany; del matrimoni i la hipocresia mundana a la solitud o la por. El resultat és un univers sostingut en la brevetat i la concentració, en microhistòries que comencen, es desenvolupen i conclouen a la manera de la més pura tradició clàssica. D'un minimalisme exquisit, Pons és capaç de passar, sense sotracs aparents, del lirisme poètic més subtil –en la temàtica amorosa, poso per cas– a la intensitat d'un humor curull de meandres conceptuals. El díscol i llicencios relat mínim d'Augusto Monterroso deambula per les pàgines de *Petits crims familiars* a la manera de model referencial d'una forma narrativa d'arrelada tradició en la narrativa catalana i llatinoamericana, de Calders a l'esmentat Monterroso o al Max Aub de *Crímenes ejemplares*. La trama precisa, oberta i lúdica, així com els jocs de temps i espai, ens aboquen, de forma el·líptica, a la panacea del microrelat: la dilació sostinguda dels elements, la tensió i els finals sorpresius i oberts. Quedem-nos, doncs, amb les paraules de Capdevila i comencem a gaudir, abillats de lectors actius i "perpicaços", del microunivers narratiu de Maria Pons; deixem-nos seduir, arrossegats per l'impuls de la troballa, per aquestes petites històries tallades com si fossin pedres precioses: "Els microrelats –o microcontes– són petites píndoles narratives, breus descàrregues d'enginy que tenen com a objectiu sacsejar l'ànima, i estan indicades, especialment, per a lectors intel·ligents i perspicaços. Són contes d'una brevetat extrema, precioses i precises miniatures d'artesanía literària". ■